

Sygn. akt I C 1399/15 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 marca 2015 r. (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od P. W. kwoty 2.340,21 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a ponadto o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Powód wskazał, że nabył wierzytelność wobec pozwanego na podstawie umowy przelewu zawartej z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. (pozew k. 1-9,17-24).

Na rozprawie w dniu 16 lutego 2016 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa, z uwagi na przedawnienie dochodzonego pozwem roszczenia. (protokół rozprawy k. 106).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 października 2007 r. P. W. zawarł z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. (poprzednikiem prawnym (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.) umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej Maxima (...) o ww. numerze. Zgodnie z § 1 umowy bank przyznał P. W. limit kredytowy do kwoty 1.500 zł dla korzystania z którego bank otworzył i prowadził rachunek kredytowy. (umowa kredytu k. 31-32, odpis z KRS k. 52-59).

Wobec braku spłaty kredytu przez pozwanego, bank dokonał wypowiedzenia ww. umowy i w dniu 16 listopada 2010 r. wystawił bankowy tytułu egzekucyjny nr (...), stwierdzający wymagalne zadłużenie pozwanego z powyższego tytułu. Na wniosek banku, postanowieniem z 21 września 2011 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I Co 1747/11, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności. (bte opatrzonej klauzulą wykonalności k. 71-72, postanowienie k. 73).

W dniu 27 czerwca 2014 r. (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności, na mocy której bank przeniósł na ww. fundusz wierzytelność wobec P. W. wynikającą z ww. umowy kredytowej. (umowa przelewu wierzytelności wraz z wyciągiem z wykazu wierzytelności objętych umową k. 33-49).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów, uznając je za zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, gdyż ich prawdziwość nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu z uwagi na zasadność podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia.

Należy wskazać, iż roszczenia o zapłatę wszelkich należności wynikających z umowy kredytu, jako związane z prowadzoną przez bank działalnością gospodarczą, podlegają trzyletniemu terminowi przedawnienia, zgodnie z przepisem art. 118 in fine k.c. (vide: uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego: z 21.11.2008 r., V CSK 164/08, Lex nr 500167, z 2.10.2008 r., II CSK 212/08, Lex nr 475279, z 10.10.2003 r., II CK 113/02, OSP 2004/11/141 i z dnia 30 stycznia 2007 r., IV CSK 356/06, LEX nr 276223).

W powołanych orzeczeniach wskazano, że w wyniku przelewu wierzytelności banku (art. 509 k.c.) następuje tylko zmiana osoby, względem której dłużnik jest zobowiązany. W następstwie zawarcia umowy przelewu nie następuje natomiast zmiana przedmiotu świadczenia, ani też zmiana podstawy prawnej świadczenia. Rozstrzygające zatem znaczenie dla kwalifikacji roszczenia ma moment jego powstania. Pomimo przelewu wierzytelności na rzecz podmiotu, który nie jest bankiem, dotychczasowa sytuacja prawna dłużnika zostaje więc utrzymana. W konsekwencji przysługuje

mu wobec nabywcy wierzytelności zarzut przedawnienia na takich samych warunkach, jakie przysługiwałyby mu wobec banku, z którym wiązała go umowa kredytowa.

W art. 125 k.c. przewidziano wprawdzie wydłużenie terminu przedawnienia do 10 lat, niezależnie od długości terminu określonego w przepisie szczególnym dla danego rodzaju roszczeń - w odniesieniu do roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem organów wskazanych w tym przepisie, lub ugodą przed nimi zawartą. Jednak rozszerzenie skutku z art. 125 k.c. na tytuły egzekucyjne - wymienione w art. 96-98 Prawa bankowego - nie znajduje uzasadnienia. Inne racje przemawiają bowiem za uznaniem określonego tytułu jako wystarczającego do nadania klauzuli wykonalności, inne zaś za wprowadzeniem dłuższego terminu przedawnienia. Ten ostatni efekt ustawodawca wyraźnie wiąże wyłącznie z kontrolą zasadności roszczenia przez organ niezależny od stron. Powyższy pogląd podzielił również Sąd Apelacyjny w Białymstoku w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 lutego 2014 r. (I ACa 687/13, Lex nr 1437877).

W powołanym orzeczeniu Sąd Apelacyjny trafnie, zdaniem Sądu Rejonowego, wskazał, że postępowanie klauzulowe, toczące się na skutek wniosku banku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, nie ma charakteru postępowania rozpoznawczego, w którym sąd bada zasadność roszczenia powoda, ale ma jedynie na celu sprawdzenie formalnych przesłanek nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a nie jego merytoryczne badanie. Nadając klauzulę wykonalności, sąd stwierdza, że wystawiony przez bank tytuł nadaje się do realizacji w drodze egzekucji. Ustalenie natomiast, czy dochodzona przez bank należność rzeczywiście istnieje i czy została wskazana w bankowym tytule egzekucyjnym we właściwej wysokości, wykracza poza zakres kognicji sądu przy nadawaniu klauzuli wykonalności.

W świetle powyższego nie ulega zatem wątpliwości, że w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie trzyletni termin przedawnienia, albowiem przysługujące powodowi roszczenie pozostawało w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej przez pierwotnego wierzyciela, tj. bank (art. 118 k.c.).

Bieg terminu przedawnienia ww. roszczenia przerwany złożeniem przez bank wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w sprawie I Co 1747/11 (art. 123 § 1 k.c.), po czym rozpoczął bieg na nowo po zakończeniu postępowania klauzulowego, tj. z dniem 21 września 2011 r. (art. 124 § 2 k.c. - vide: uchwała Sądu Najwyższego z 16.01.2004 r., III CZP 101/03 i wyrok Sądu Najwyższego z 12.01.2012 r., II CSK 203/11). Należy przy tym podkreślić, że powód nie zaoferował żadnego materiału dowodowego, z którego wynikałoby, że na podstawie ww. opatrzonego klauzulą wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego zostało kiedykolwiek wszczęte postępowanie egzekucyjne.

Mając na względzie powyższe okoliczności należy stwierdzić, iż trzyletni termin przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia upłynął w dniu 21 września 2014 r., a zatem przed dniem wniesienia pozwu w niniejszej sprawie, co miało miejsce w dniu 23 marca 2015 r. Przed tym dniem przedawnieniu uległy również, jako roszczenia akcesoryjne, roszczenia o niezapłacone dotąd odsetki i koszty. Oznacza to zatem, iż należność będąca przedmiotem żądania powoda w niniejszej sprawie stanowi tzw. zobowiązanie naturalne, od zaspokojenia którego dłużnik, zgodnie z art. 117 § 2 k.c., może się uchylić podnosząc zarzut przedawnienia - co też pozwany skutecznie uczynił w toku postępowania sądowego.

Mając powyższe na względzie, Sąd oddalił powództwo.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi powoda.

Dnia 15 marca 2016 roku.